

A NEGYVENNEGYEDIK VISSZATÉRÉS A VÖRÖS
ARCÚ VÁROSBA; ESŐ; VALAMI VÉGLEGES MOST

melledre borzolt tollú nedves
sirályok térdepelnek alumínium
hajzatú házak ablakából szendergő
vércsíkos gyopárok integetnek feléd
úgy megy le a nap mint akkor sok
éve már Lukrécia néni a pincébe
a fehérre meszelt holdnyi dinnyék
után amikor nem jött vissza soha
többé onnan elbújt a homokba
a répák a petrezsolymek köső gondoltuk
denevér lett mondogatták a mindig
mindent gyanúsan magabiztosan és
komoran tudó felnőttek persze hiába
kerestük-szólítottuk az öregasszonyt
aki magával vitte Csim-Bum herceget
a Csillagos Homlokú Királyfiakat
a kaszás Gerhártot estéről estére
megleckéztető rozmaring sapkás
törpéket mintha kiürült volna
a világ hány éve is annak az
1957-i áprilisi napnak? egyáltalán
miben is kellene mérni azokat az
elszéledt éveket? és most ez a

hirtelen támadt bolondos
 csapkodó áprilisi idő mintha
 fröcsögő sziporkázi hideg manók
 száguldanának k

e r e u l
 a s z t ü l
 k

a vörös arcú városon meg-megállnak
 nedves orrukat az emberek kiszidolozott
 arcába nyomják mélyen hosszan néznek
 a szemükbe de hát semmi nincs semmi
 két beomlott sötét kút csupán amiket
 teleszemeteltek a háborúk a visszaszámlálások
 a mérhetetlenül sok rémület az eltávozottak
 lebegő medúza-arca a szétmarcangolt
 utcák összerugdalt dadogó házak
 látványa

e
 8
 E
 S
 Ö

néhány pillanata

és mégis mintha ezer éve már a Köves Domb
 mögül csendesesen kilopakodott álarcos
 felhők remegő bundájából az aszfalton
 a város számtalan tenyérnyi tükörképe
 beleléphetsz felzavarhatod ezt a
 maréknyi örökkévalóságot merthogy úgy is
 más már minden ismeretlenebb riadtabb
 mint azon a bolondos áprilisi napon mikor
 gólyák szárnya suhogott a vérzivatarban
 és megérkezettél

egyedül lenni

mindenkiben